

mala sõnnast kulis ja käsnu järrel olli õppinud, sedda ta koddu unustas. Kord teggi ta palwet enne sõmist; omu näggi sedda ja pilkas poissi selle pärrast nõnda, et pois teine kord häbbenes käd viesti panna. Igga õhtu tulli sõbru möldrile wõeraks, siis wõeti kaartid kappist wälja, istuti laua ümber ja mängiti kas minno pärrast pole õni ehk ööd läbbi. Zuhtus legi wilja pärrast westile tulles ja mölder pididi kaardi laualt üllestõusma, siis kästis Kaarlit ennese assemele liggi astuda, ja mängida. Esiotja, kui asji nõnda juhatus, nurrises Karel, sest se olli temna wastu meelt; agga kaardimängimisega on luggu nisamma kui jomiseega, esiteks wõttad weikest tirtsu wina, se on so kirkus kibbe, tonnab su wiltu ja mekkad krässu, agga olled sa sedda jo mõnni kord pruksinud, siis lähheb ta sulle armsamaks, ja pärrast magusaks ja kõigewimaks teeb ta sind joditaks ja ennese sullaseks. Kaarlist tulli peagi keige parrem mölder, agga parrago ka keige kawwalam kaardimängia. Zuhhan

Buderjaan kitis tedda kawwala poisi ollewad, ja ütles saggedaite: „Si tea mis sest weel wi-
maks saabki?“

Kaardimängia reisi peal.

Karel olli talwe kakskümmend aastat wannaks janud; mis möldri ammetis õppida, mõistis ta küllalt; kui lummi sullama hakkas, astus ta Buderjani ette üteldes: „Armas omu, ma pal-
lun, et lasjed mind nüüd ka reissima minna, tahhaksin ni kama kui weel noor ollen ka mid westifi, maid ja inimessi näha. Buderjaan, et ta poissi armastas, olli sellega rahhul, murrettes passi ja enne weel kui näddal möda jõudis, astus Karel ühhel hommikul westist wälja, andis weel kord kõigile kät ja läks rõõmsa melega omma teed. Temma reisikot olli raskem kui mõn-
nel teisel on; ne kue, pükste ja särkide al olli ka weel rahhakukkur mõnne rublaga. Agga ommeti läks ta omma kottu waesem ärra kui mõnni mu